

Návrhu dlužníků na odklad exekuce vnučenou dražbou nemovitosti podle § 1 zákona ze dne 24. února 1934 čís. 33 sb. z. a n. p r v ý s o u d nevyhověl vzav za prokázáno, že dlužníci, třebaže nemohou zaplatiti celou vymáhanou pohledávku najednou, jsou schopni platiti bez ohrožení řádného provozu svého zemědělského podniku. R e k u r s n í s o u d odložil exekuci do 31. prosince 1934. D ů v o d y: Z materiálií k zákonu ze dne 24. února 1934 čís. 33 sb. z. a n. vyplývá, že se dobrodiní zákona nemělo dostatí zemědělcům, kteří ho nepotřebují, poněvadž mohou platiti, ale neplatí z jiných důvodů, než pro nepříznivé hospodářské poměry. To je zřejmo z ustanovení § 7 b) cit. zák., které předpokládá možnost zaplacení celého dluhu, nikoliv však možnost platiti dluh ve splátkách. Takováto možnost je tak častá, že by se tím stalo celé uvedené zákonné ustanovení téměř ilusorní. V souzeném případě nemůže povinná vymáhanou pohledávku zaplatiti a jest proto odklad exekuce podle zákona ze dne 24. února 1934 čís. 33 sb. z. a n. odůvodněn.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů a prvému soudu uložil, aby po doplnění řízení o návrhu dlužníků na odklad exekuce znovu rozhodl.

D ů v o d y:

V § 7 lit. a) zákona čís. 33/34 sb. z. a n. se stanoví, že se návrhu na odklad exekuce nemá vyhověti, zjistí-li se, že dlužník zemědělec neplatí, ač by platiti mohl bez ohrožení řádného provozování svého zemědělského podniku. Poněvadž tento doslov zákona připouští výklad nejen, že ochrana zákona nemá býti přiznána dlužníku zemědělci, který »nezaplatí, ač by zaplatiti mohl«, nýbrž i, že ochrany není účasten dlužník, »který nesplácí, ač by spláceli mohl«, jest při výkladu tohoto ustanovení zákona vycházeti ze zásady, jež vyplývá z jeho doslovu a je zřejmá z důvodové zprávy tisk čís. 2500 poslanecké sněmovny, že má býti chráněn poctivý dlužník zemědělec, který podle svých platebních možností jest ochoten platiti a platí tolik, kolik je mu možno, tedy skutečně dluh splácí. Vymáhající věřitel ovšem není povinen podle ustanovení § 1415 obč. zák. přijmouti částečné placení, ale přijme-li je, má to v zápětí, že nemůže vésti proti poctivému dlužníku zemědělci exekuci, a nepřijme-li je, musí si dáti líbiti odklad exekuce. Poněvadž v projednávaném případě dlužník prohlásil, že je ochoten koncem června 1934 částku 3.000 Kč splatiti a zbytek dlužné pohledávky může splatiti po žních, a vymáhající věřitel se o této nabídce dlužníkově nevyjádřil, ač jest to pro rozhodnutí o návrhu dlužníků na odklad exekuce ve smyslu hořejších vývodů zapotřebí, nezbylo než napadené usnesení a usnesení soudu prvé stolice zrušiti a doplnění ve zmíněném směru naříditi.

Čís. 14095.

Starosta společenstva není oprávněn přijati pro společenstvo valutu poskytnuté zápůjčky, nebyl-li podle stanov oprávněn učiniti zápůjčku bez zvláštního schválení valné hromady společenstva.

I uznání zápůjčky mohlo se tu státi jen schválením valné hromady společenstva.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1935, Rv I 145/33.)

Žalobu na společenstvo o zaplacení 4.935 Kč opíral žalobce jednak o tvrzenou zápůjčku, jednak o bezdůvodné obohacení žalovaného společenstva. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvody :

Starosta žalovaného společenstva nebyl oprávněn přijímati pro ně valutu ze zápůjčky, an nebyl podle stanov oprávněn učiniti výpůjčku bez zvláštního schválení valné hromady společenstva (§ 34 stanov), neboť právě odevzdáním valuty vzniká teprve smlouva o půjčku (§ 971 obč. zák.). Byla-li valuta vyplacena starostovi, nebyla vyplacena žalovanému společenstvu a nebylo tedy plněno tomuto. Nejsou tu proto předpoklady § 1431 obč. zák. Poněvadž dovolatelka vyvozuje obohacení žalovaného společenstva již jen z toho, že nabylo vlastnictví k vyplaceným penězům tím, že peníze byly vyplaceny starostovi, bylo žalobu zamítnouti, neboť starosta nemohl nabýti pro žalované společenstvo vlastnictví, nebyl-li oprávněn pro ně převzít valutu. Pokud se týká tvrzení dovolatelky, že žalované společenstvo uznalo svůj dluh, jakž prý vyplývá z korespondence, mohlo by se jednat pouze o to, zda uznalo poskytnutou zápůjčku, neboť jen o této, pokud se týče o poskytnutém úvěru jest v korespondenci řeč. I uznání zápůjčky mohlo se však státi jen schválením valné hromady společenstva, neboť jinak by bylo ustanovení § 34 stanov bezúčelným (srov. rozh. sb. n. s. čís. 7140).

Čís. 14096.

Ve smlouvě o dílo je úplata dodatečně ujednána tím, že podnikatel zaslal účet objednateli, jenž jej uznal a vyúčtovanou cenu bezvýhradně zaplatil.

Pro omyl, který se podnikateli při vyúčtování přihodil, lze takové ujednání úplaty napadati jen za předpokladů § 871 a násl. obč. zák.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1935, Rv I 182/33.)

Žalobkyně provedla žalovanému stavbu přípojky k vodovodu. Účet za tyto práce ze dne 23. listopadu 1929 na 8.638 Kč žalovaný dne 3. prosince 1929 zaplatil. Při sdělávání tohoto účtu sběhl se žalobkyni omyl spočívající v tom, že část rour, skutečně na stavbu přípojky dodaných, účtovala podle nižší položky. Rozdíl 1.226 Kč, který tím vznikl a je nyní žalobou vymáhán, byl žalovanému dodatečně oznámen účtem ze dne 10. června 1930. Žalovaný odepřel zaplatiti a ve sporu před prvním soudem namítl mimo jiné, že pochybení v účtování jde k tíži žalobkyně. **První soud** uznal podle žaloby z těchto důvodů: Žalobkyně má nárok na odměnu ze smlouvy o dílo, kterou uzavřela se žalovaným a při jejímž uzavření bylo oznámení výše odměny vyhrazeno konečnému súčtování. Zasláním účtu žalovanému, jeho přijetím a zaplacením byla mezi stranami uzavřena smlouva o uznání výše odměny. Jde o novaci kumulativní, již přistoupil k původnímu nároku ze smlouvy o dílo nárok z uznání (§ 1379 obč. zák. posl. odst.). Jest zkoumati, jaký právní vý-